

af og til ogsaa Ministeren har været til Stede. Jeg henstiller altsaa, at Ministeriet tager dette Spørgsmaal til fornyet Behandling. Jeg kan ikke se, at en Dags Ferie kan være et saadant Tab enten for Skolens Administration eller for Elevernes Udbytte af Aarets Arbejde, at ikke det, der vindes ved at give denne Dags Ferie, den forøgede Interesse, man kan haabe vakt hos Lærerne, derigennem rigelig skulde kunne opveje det, man mener at tabe. Jeg anmoder derfor den ærede Minister om at indrømme den lærde Skoles Lærere den Frihed, som her viser sig at være en Nødvendighed, saafremt denne Sag skal kunne gennemføres.

R. Nielsen: Det første Punkt, jeg vil fremdrage ved Finanslovens Behandling, er et Spørgsmaal til den ærede Finansminister og angaar § 27. III. b. 3., (hvor der findes en Post, som omhandler „Rentebærende Udlaan til Hede kommuner til videre Udlaan til Opdyrkere af Hede og Moselodder“). Denne Post har staaet paa Finansloven i en lang Aarrække, men blev i Samlingen 1895—96 ved Behandlingen af Finanslovsforslaget 1896—97 noget ændret og kom den Gang til at omfatte ogsaa Moselodderne, som den gør endnu. Jeg tillod mig ved den Lejlighed at gøre opmærksom paa, at naar den Forandring indtraadte, at disse Laantagere i Fremtiden ville blive fri for at afdrage de laante Penge i de første 5 Aar og i Stedet for som tidligere at betale 4 pCt. kun kom til at betale 3½ pCt., var det naturligt og rimeligt, at ogsaa de ældre Laantagere af Hedelaan i Henseende til Procenten blev stilledes lige med de fremtidige Laantagere, og saavel Indenrigsministeren som Finansministeren — Spørgsmaalet henhørte under begge Ministre — svarede meget velvilligt derpaa. Jeg har senere — jeg bor i en Egn, hvor der er ikke saa faa af den Slags Laantagere — fra flere af de ældre Laantagere faaet Meddelelse om, at de ikke siden den Tid have modtaget noget Nedslag i deres Rentebetaling. Jeg har dertil svaret, at Sagen derfor godt kunde være ordnet f. Eks. paa den Maade, som jeg ansaa for sandsynligt, at de nu svarede 3½ pCt. Rente og 1½ pCt. Afdrag, medens de tidligere svarede 4 pCt. Rente og 1 pCt. Afdrag, men da jeg ikke vidste noget bestemt, har det ført til, at jeg lovede flere af de vedkommende Laantagere at tage Sagen frem og spørge, hvorvidt en saadan Rentenedsættelse har fundet Sted, og hvis det ikke er sket, at henstille til de ærede Ministre og Finansudvalget at tage Sagen

frem til fornyet Overvejelse og forhaabentlig til Afgørelse derhen, at man imødekommer det Krav, som synes at være naturligt og rimeligt, da der jo ingen Grund er til, at de ældre Laantagere skulde betale højere Rente end de fremtidige.

Der er dernæst et andet Emne, jeg gerne vilde pege paa, og det er Finanslovens § 3, hvor der i Anmærkningerne Till. A. Sp. 329—30 findes et Stykke med Hensyn til et rentefrit Laan, der er ydet Interessentskabet for Anlæg af en Sporvej til Mergeltransport fra Damholt til Hodsager. Ved Loven af 1889 blev Restsummen nedsat til 35,000 Kr., af hvilken der skulde betales aarlige Afdrag, hvilket ogsaa er sket, saa at Restbeløbet nu er 29,400 Kr. Nu er der imidlertid indtraadt den Ulempe for vedkommende Interessentskab, at det Mergelleje man har arbejdet med i en Række Aar, og som man efter forudgaaende Undersøgelser havde Grund til at tro strakte sig over hele Bakkepartiet, som man havde købt — man havde bl. a. købt en Gaard i Bording Sogn — pludselig er sluppet op i visse Dele af Bakken. Der er i den senere Tid foretaget Undersøgelser, den have godtgjort, at der er en Del Mergel tilbage, men inde i Bakkeknuden er der et stort Stykke Land, som kun indeholder en lille Smule Mergel i et tyndt Sandlag, som det ikke kan betale sig at arbejde med. Det vil altsaa føre til, at disse Folk ville faa en hel Masse Udgifter, som ville hindre dem i at betale deres Afdrag. Jeg vil derfor henlede Opmærksomheden paa, at der i denne Samling vil fremkomme et Andragende om denne Sag og henstille det til saa velvillig Modtagelse som muligt. Det har stor Betydning for vedkommende Lodsejere, og Mergelbanen har virket uhyre meget til, at Planthøngerne i denne Strækning eretagne til i de senere Aar, og at ny Opdyrkning er sket. Det indtraadte Uheld har været uforudset, og Interessentskabet har ikke nogen som helst Skyld deri. Der er, som sagt, foretaget Undersøgelser, men de have altsaa ikke været tilstrækkelig gennemførte, man har fundet sig tilfreds, naar man har fundet Mergel baade paa den ene og den anden Side, og har ikke tænkt sig, at der midt inde i er en Knude, hvor det ikke kan betale sig at drage den frem.

Paa § 21 er der under II. A., Post 10—16, Tale om en hel Række af nye Kirker. Jeg vil ikke gøre nogen Indvending med Hensyn til de Kirker, der ere foreslaaede, thi jeg kender ikke Forholdene